

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10. - Για το 'Εξωτερικό Φρ. χρ. 10

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίσκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιάδρου (Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού Υπόγειου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια) στα βιβλιοπωλεία 'Εστίας' Γ. Κολάρου και Σακέτου (όδος Σταδίου, αντικρύ στη Βουλή).

'Η συνδρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

πούστειλε στον κ. Σιμόπουλο ο ταμίας Πειραιώς-Αιγίνης κ. 'Αποστολάκος ἃ ζυγιστεί βαρύνει περισσότερο από τις διακόσες χιλιάδες που κλεψε ἢ «πούχασε», ἀφοῦ ὁ κ. 'Αποστολάκος ὑποστηρίζει στο γράμμα του, και τὸν πιστεύουμε, πὼς οἱ διακόσες χιλιάδες πού λείπουν ἀπὸ τὸ ταμεῖο... πέρανε «δῦμα τοῦ καθήκοντος».

Ἄν τᾶφαγε ἢ τοῦ τὰ φάγανε, τὸ ἴδιο κάνει. Τὸ ζήτημα εἶναι πὼς τὰ χρήματα χαθήκανε, πὼς χάθηκε κι ὁ κ. ταμίας και μόνο τὸ γράμμα του δὲ χάθηκε, γιατί ἃ χανότανε κι αὐτὸ ἢ σφοδρὰ δάτανε μεγάλη ἀφοῦ δὲ δὰ μαθαίναμε τόσα πολύτιμα πράματα. Καὶ πρῶτα πρῶτα μᾶς μαθαίνει ὁ κ. ταμίας πὼς ὁ κ. Σιμόπουλος τὸν προστάτενε. «Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Ὑπουργέ, δι' ἣν μοὶ παρέσχετε πᾶν τοτε προστασίαν και ὑποστήριξιν». Μονάχα αὐτὸ

τὸ ΠΑΝΤΟΤΕ δὲν ἀξίζει τις διακόσες χιλιάδες; Ὁ κ. Ὑπουργὸς προστάτενε πᾶν τοτε τὸν κ. ταμία κι ὁ κ. ταμίας βουτοῦσε δι, μποροῦσε ἀπὸ τὸ ταμεῖο ἀφοῦ εἶχε πᾶν τοτε τὴν προστασία τοῦ κ. Ὑπουργοῦ. Ὑπάρχει ἐλπίδα τὴν προστασία αὐτὴ νὰ μὴν τὴ χάσει κι δταν ἀποφασίσει νὰ παρουσιαστῆ μπροστὰ στο δικαστήριον νὰ δώσει λόγο γιὰ τὴν πατριωτικὴ του αὐτὴ πράξη.

Μὰ τὸ πολύτιμο γράμμα δὲ μιλάει μονάχα γιὰ τὴν Ὑπουργικὴ προστασία. Μιλάει γιὰ χίλι ἀνὰ πράματα, μιλάει γιὰ λωποδυτικὰ κλοπὰ πὸν γίνονται ἀπὸ ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τῶν ὑπουργείων, μιλάει γιὰ ἐθνικὲς ὑπερσεῖες—και μιλάει γιὰ ὅλ' αὐτὰ μὲ τόση ἀδιαντροπιὰ πὸν σὲ κάνει νὰ πιστεύεις πὼς δὲ ζεῖς μέσα σ' ἐλεύθερο Κράτος παρὰ σ' ἓνα ἀτέλειωτο Φρενοκομεῖο πὸν τρελλοὶ μέσα σ' αὐτὸ εἶναι ὅλ' οἱ τίμοι ἀνθρώποι, και δεσμοφύλακες τους ὅλ' οἱ παλιαδρωῖοι κ' οἱ λωποδύτες, φορτωμένοι ὅλοι τους τιμὲς και ἀξιώματα και μοναχὴ δουλιὰ ἔχοντας νὰ φορολογοῦνε νὰ κλέβουνε και νὰ τυραννοῦνε ποικιλίτροπα τοὺς τρελλοὺς.

Τὸ γράμμα τοῦ κ. 'Αποστολάκου μπορεῖ, και τοῦ ἀξίζει, νὰ μεταβληθεῖ σὲ ρίμες πεταχτές, νὰ μπεῖ σὲ τρελλὴ μουσικὴ και νὰ τραγουδιέται στὰ καφε-σανιάν. Τί κάθεται ὁ κ. Γιάν τοῦ «Μαύρου γάτου»; Νὰ ἐπιτυχία πρώτης γιὰ τὸ Κατακλῶμ!

—Κατακλῶμ, τὸ Ρωμαῖκο! Κατακλῶμ!..

Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

Καράμπελας, καθὼς τηλεγραφήσανε ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία, εἶτανε νὰ περάσει τις προάλλες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ και νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀμερικὴ και λόγου του.

Φαίνεται θάπελπιστηκε κι ὁ ἀξιοτίμος αὐτὸς συμπολίτης μας ἀπὸ τὰ χάγια πὸν μᾶς δέρνουν και ἀποφάσισε νὰ γίνε ἀπὸ λήστάρχος μετανάστης. Οἱ δικοὶ μας πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰν τότε κρατήσουν ἐδῶ, διορίζοντάς τονε ἀκόμα και ταμία, γιατί τέτια φρούτα δὲ μᾶς σφίρει νὰ τᾶφίνουμε νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸν τόπο μας. Μᾶς ξέρουν τόσο καλά ὄζω, ὅστε δὲν εἶναι καμιά ἀνάγκη νὰν τοὺς στέλνουμε και τοὺς ληστές μας γιὰ νὰ μᾶς γνωρίσουν καλύτερα.

ΚΑΠΙΟΣ

πὸν διάβαζε τις προάλλες πὼς οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ

Οικονομικοῦ δυσαρεστήθησαν και λογαριάζουνε νὰ διαμαρτυρηθοῦνε γιὰ τὸ σῶμα τους ἀδικήθηκε στοὺς τελευταίους στρατιωτικὸς προβιθασμοὺς, εἶπε—

— Ἡ Κρήτη χάνεται, ἢ Μακεδονία κιντουνεῖ, τὸ ἔθνος μας χτυπιέται ἀπὸ χίλιες δυὸ μεριές, κι ὅμως οἱ ἀξιωματικοὶ μας μόνο τὰ γαλόνια συλλογίζονται, σὰν τοὺς χαρκόπους σαλίγκαρους τοῦ γέρο-Αἰσώπου! . . .

Ὁ ἄθρωπος αὐτὸς δὲν εἶτανε προδότης. Σᾶς τὸρμιζόμαστε.

ΑΙΙΟ

τις ἀηδέστατες ἠθικολογίες πὸν μᾶς προσφέρουν κάθε τόσο μερικὲς φημερίδες γιὰ μερικὰ καλοκαιρικτικὰ θεάτρα, μᾶς ἔσωσε ἓνα ἐξυπνο και δυνατὸ χρονογράφημα τοῦ Παπαντωνίου πὸν δημοσιεύτηκε στὸ «Ἄστρ» (Τρίτη 11 τοῦ Ἄλωνάρη).

Ὁ Παπαντωνίου μὲ δυνατὰ ἐπιχειρήματα και μὲ τὴ σιδερένια λογικὴ μᾶς ἀπόδειξε πὼς σ' ὅλα τὰ θεάματα μποροῦνε νὰ πηγαίνουν οἱ ἄντρες, πὸν τὰ ξέρουν ὅλα, και πὼς ἠθικὴ τῶν ἄντρων, λείει ὁ Παπαντωνίου, ὑπάρχει μονάχα δταν οἱ ἄντρες ἔχουν στὸ πλάι τους, στὰ τέτια θεάματα, γυναῖκες ἢ ἀνήλικα παιδιὰ.

Τίτιες διαμαρτυρήσεις, σὰν τοῦ Παπαντωνίου, χρειάζονται καμιά φορὰ γιὰ τὴν ἀποδείχουν πὼς οἱ φημερίδες μας δὲ γράφονται μονάχα ἀπὸ ταρτούφους κι ἀπὸ στενοκέφλους.

ΔΕΝ

εἶναι ὁ Ἀποστολάκος ὁ πρῶτος δημοσίος ταμίας πὸν κλέβει. Τόσες και τόσες κλεψιές σὲ ταμεῖα γηνήκανε προτύτερα κι ὅμως ἢ Κυβέρνηση, σὰ νὰ γίνεταί πρώτη φορὰ κλεψιὰ σὲ ταμεῖο, ξαφνιάζεται και ζιππάζεται και ἀπέπειται «νὰ λάβει μέτρα διάφορα πρὸς περιφρούρησιν τοῦ δημοσίου πλοῦτου», νὰ ζητήσῃ προσόντα κ' ἐγγυήσεις ἀπὸ τοὺς ταμίες, νὰ διορίσει περισσότερους οικονομ. ἐπιθεωρητὲς και νὰ κάνει ὅ,τι τὴ φωτίσει ὁ διάολος.

Μὴν ταραζέστε και τίπτ' ἀπ' αὐτὰ δὲ θὰ γίνε. Τώρα λέγονται πὸναι ζεστὸ τὸ πράμα. Αὔριο πὸν θὰ κρούσει, θὰ ξεχαστοῦν ὅλ' αὐτὰ και τὰ πράματα θὰ μείνουνε στὴ θέση τους, πὸναι τόσο καλά βαλμένα, ἀφοῦ ἂν τύχει κι ἀλλάξουνε δὲ θὰ μπορεῖ ὁ κάθε κ. Σιμόπουλος νὰ προστατεύει τοὺς Ἀποστο-

θ	Θ	θ	Θ	υ	Υ	υ	Υ
ι	Ι	ι	Ι	ρ	Ρ	ρ	Ρ
κ	Κ	κ	Κ	χ	Χ	χ	Χ
λ	Λ	λ	Λ	ψ	Ψ	ψ	Ψ
μ	Μ	μ	Μ	ω	Ω	ω	Ω

ΦΩΝΗΕΝΤΟ

ΑΝΑΜΑΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΣΥΦΩΝΑ

Ἄρθρα· ὀ—οἰ, ἠ—αἰ, τὸ—τᾶ

λα γός,	γά τος,	λύ κος,	λό φος,
κῆ πος,	κό πος,	φί λος,	μῦ λος,
πίσ σα,	πίν να,	κίσ σα,	λύσ σα,
Ἄν να,	μάν να,	Σάρ ρα,	ράμ μα,
ἄρ νι,	καρ φι,	χόρ το,	χαρ τι,
μαλ λι,	φύλ λο.		

Ὁ λα γός ἔφα γε τὸ λά χα νο.
Τὸ ἄρ νι ἔφα γε τὸ χόρ το.
Ὁ λύ κος ἔφα γε τὸ ἄρ νι.
Ἐ νας γά τος πο νη ρός φῶ να ζε.
Ὁ γά τος ἔφα γε τὸ γά λα,

Ὁ μῦ λος ἔ λε σε τὸ σι τὰ ρι.
Ὁ κῆ πος γέ μι σε ρό δα.
κῆπος—κόπος. φίλος—μῦλος,
πίνα—πίσσα, κίσσα—πίσσα,
χαρτί—καρφι.

ΔΙΦΤΟΓΓΟΙ

ει ει

Ἡ γὰ τα φω νὰ ζει. — Τὸ γὰ τὰ κι θέλει γὰ λα. — Τὸ κα νὰ ρι πε τᾶ. — Τὸ πε πὸνι μὺ ρί ζει. — Τὸ σι τὰ ρι γί νε ται. — Ἡ ἄ γελά δα πει νᾶ, θέ λει νὰ φά ει· δι ψᾶ, θέ λει νε ρό.

αι αι

Ἐ να ἄ γω ρά κι παί ζει μὲ τὸ γὰ τὰ κι. — Καὶ τὸ γὰ τὰ κι θέ λει νὰ παί ζει. — Τὸ ἄ γω ρά κι πει ρά ζει τὸ γὰ τὰ κι. — Τὸ γὰ τὰ κι εἶ ναι κα κό, θυ μῶ νει. — Καὶ τὸ ἄ γῶ

ρά κι εἶ ναι κα κό. — Τὸ ρα τὸ ἄ γω ρά κι πο νεῖ, και τὸ γὰ τὰ κι πο νεῖ.
αἶ — φα ἶ, κα ἶ κι, κα ἶ κά κι, κα ἶ λα, κε λαἶ δῶ, Χαἶ δῶ.

ου ου

που λι, που λά κι πού που λο, βου νῶ, λουλου δά κι, λα γου δά κι, πι ρού νι, πι ρου νά κι. — Τὸ κα νὰ ρι εἶ ναι ὠ ραῖ ο που λά κι· πε τᾶ πᾶ νω κᾶ τω.

—Κά θε που λι ἔ χει πού που λα.

—Πᾶ νω που λά κι,

κά τω που λά κι,

ποῦ εἶσαι που λά κι;

πᾶ ει τὸ που λι!

—Ὁ πε τει νός φω νὰ ζει κου κου ρί κου κου κου ρί κου.

—Σὴ με ρα θὰ κά νω ἄ ε τὸ,

ἄ ε τὸ μὲ τὴν οὐ ρα

νὰ πε τὰ ει ἄ ψη λά·

τί ὠ ραῖ α τί κα λά!

λάκηδες κι ό κάθε κ. 'Αποστολάκος νάδειάζει τό ταμείο . . . από πατριωτικούς λόγους.

'Εκείνο πάλι πού λένε, νά διορίσουνε πέ μερικά ταμειά Οικονομικούς αξιωματικούς, είναι νά ξεραίνε-στώσαι γέλια. Μήπως ένας και δυό είναι οι Οικονομ. αξιωματικοί πού περσάνε ίσαμε τώρα από τά Στρατοδικεία για παρόμοιες μπερμπαντοδουλίες ;

Τό ράσο δέν κάνει τόν παπα, μά ούτε και ή σπαλή τόν τίμιο υπάλληλο.

ΜΙΑ

απόδειξη τρανή κι αυτή στο γενικικό ξεβίδωμα. 'Η 'Ιερ. Σύνοδο εκλεξε τους Δεσποτάδες και ή Κυβέρ-νηση δέν τους διόρισε γιατί, λείει, οι βουλευτάδες θέλανε για τίς έπαρχίες τους άλλους κι όχι κείνους πού εκλεξε ή Σύνοδο.

Και τά γράφουν αυτά οι φημερίδες έτσι, δίχως σκόλια, σά φυσικώτατα πράματα, κ' έπειτα απο-ρούν οι ίδιες πώς όσο πάει και σθίνει δλότελα τό θρησκευτικό αίστημα στο λαό !

Μά πώς θέλετε, θεομαϊχτες, νά σεβαστεί ο λαός τή θρησκεία όταν κάθεστε και του λένε πώς τόν αντιπρόσωπό της, σά νάκα κανένας τελωνοφύλακας, τονε διορίζει ο βουλευτής ;

Σέ μερικές περιστάσεις επιβάλλεται τό ψέμα, μά δέν τό νιώθετε.

ΒΡΕΘΗΚΕ

και μια φημερίδα γνωστικιά, μίσα σε τόσες θεοπά-λαβες, νά δώσει μια συμβουλή λογική στους Κρητι-κούς. Νά μαζευτείτε όλ' οι Κρητικοί, τους είπε ή «'Ακρόπολη», συμπολιτευόμενοι κι αντιπολιτευόμε-νοι, γύρω από τόν πρίγκηπα, νά γίνετε όλοι μια ψυχή, και νά πολιτευτείτε σύμφωνα με τίς περι-στάσεις.

Αυτό λέγεται λογική. Τό άλλο πού συμβουλέ-ψανε μερικές πατριωτικές φημερίδες τους Κρητικούς, νά πάρουνε δηλ. τά όπλα και νάν τά βάλουνε μ' όλη τήν Εύρώπη, λέγεται παλαβομακρά.

'Η άρώστεια αυτή, όσο κι αν είναι πατριωτική κι όχι δημοκοπική, δέν τους άφίνει νά νιώσουν και τή μεγάλη θυσία πού κάνει σήμερα ο πρίγκηπας Γεώργιος νά μη φεύγει από τήν Κρήτη μά νά μένει σάν πιστός πατριώτης στη θέση του, κ' ύστερ' από τήν τελευταία απόφαση τής Εύρώπης.

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Πλάθει κι ανασταίνει
Τόσα ο Νούς παλάτια
Ρήγισσες, πού νταίνει
Μ' άστρα κι ομορφάνει
Με γαλάζια μίτια.

Πλάθει κι ανασταίνει
Τόσα ο Νούς στον Κόσμο:
Κάτι, πού πεθαίνει
Κάτου από τό δίοσμο
Και μ' άνθους πληθαίνει.

Πλάθει κι ανασταίνει
Τέτοια ο Νούς αιδέρια,
Που δ,τι ανάβει ασίεργια
Φως άχνό απομένει
Στά τρανά Του χέρια.

Πλάθει κι ανασταίνει...
'Ενα όμως μονάχα,
Μιά νυχτιά πού σταίνει,
Μάγισσά Του ή βλάχα
Λάμια, πού ανασταίνει

Λύσσας και κατάρας
Τους άχνους, —τό οίχνην
Νά, μέσ' στής αντίρας
Τό σκοτάδι λύχνοι
Φαίνονται τρομάρας

Τά δυό αστραφτερά της
Μάτια στο σκοτάδι—
Δυό φωτιές στον 'Αδη—
Και τά δυό φτερά της,
Μαύρα σά γαγάτης,

Γύρω του ανεμίζουν
Και τό απογρεμίζουν.

Σπέτσες ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΚΑΤΑΚΛΟΥΜ

Στά υπόγεια τής μεγάλης μπιρραρίας τό «'Ολύμ-πια» έχει τήν τρύπα του ο «Μαύρος Γάτος». Δέν είναι άληθινός γάτος, αν και έχει τρίχωμα όσο και οι άληθιν.ί. Κάθε άλλο. Είναι ο τραγουδιστής, ζω-γράφος, καρικατουρίστας, χαριτολόγος, μονολογο-γράφος κτλ. κτλ. Αντι 'Γάν Είναι ο Παριζιάνος μποξέρ με μακριά μαλλιά, μουσι, γυαλιά και στα-χτιά ρεδιγγότα 'Εχει βοηθούς τήν κυρία 'Υδλ μια χαριτωμένη Γαλλίδα πού απαγγέλλει νουστιμάτα και διαβελικώτατα, και έναν κύριο πού μοιζει τόσο του Σαμφάκου, ώστε νά είναι π'ά γνωστός στο Κα-τακλόμ με τ' όνομα του 'Αθηναίου.. άναρχικού.

Και τί κάνουν στο υπόγειο; 'Ο,τι θέλετε. Πρώτα όταν μπαίνετε σās αναγγέλλει ο 'Γάν επίσημώτατα. —'Ο κύριος έρχεται από κηδετα.

—'Ετούτος έρχεται άργά για νά δείξει πώς είναι άριστοκράτης.

Οι άλλοι πού έχουν πιάσει τραπεζάκια από νο-ρίτερα γελούν, φωνάζουν κι' ύστερα απ' αυτή τήν άλλόκοτη αποθέωση ξαναρχίζει ο 'Γάν τό τραγού-δια του.

Είναι πεταχτά τραγουδάκια, πειραχτικά, σατυ-ρικά, γεμάτα καλαμπουρία και έχουν τά παραδο-ξώτερα θέματα 'Ο Τύρος Νικόλαος. 'Η επίσκεψη του Κάιζερ στην Κέρκυρα, στο Φάληρο νέες φέ-ρος του κ Σιμόπουλου και ένα σωρό άλλες καντσο-νέτζες εξατμίζονται σάν άφρός σαμπάνιας μες στην υπόγεια ταβέρνα πού άντηχεί από γέλια και από θόρυβο γλεντιού.

*

— Πρίγκηπες και πριγκηπέσδες, προσφώνει ο 'Γάν, ξέσω πολύ καλά πόσο διψάτε τίς καλλιτεχνι-κές απολαύσεις. Γι' αυτό τώρα θα κάνουμε τίς «τε-χνικές σκιές» και θα παρακαλέσω τό διαλεχτό κοινό που με τιμā με τήν παρουσία του νά μένει φρό-νιμο.

Οι «Τεχνικές σκιές» είναι στ' άληθινά κάτι καλ-λιτεχνικώτατο πού οδηγεί τό θεατή και άκροατή σ' ένα όνειρο.

Και λέω επίτηδες τό θεατή και άκροατή γιατί ή ζωγραφική και ή μουσική ένωμένες μάς ξεση-κώνουν για λίγες στιγμές από τήν πραγματικότητα τής ταβέρνας.

Στίχοι του Σιλδέστρ, του Βινύ, μελοποιημένοι και εικόνες του 'Γάν πού πυροβάλλονται σ' ένα μι-κρό, λευκό παννι, ένφ τό διαμέρισμα είναι σκοτει-νιασμένο.

Οι προβολές παρακολουθάνε τό τραγούδι. Φαί-νονται και σβύνουν ήρεμα, όχι άπότομα, όπως γεννιέται και χάνεται μια εικόνα στη φαντασία μας.

Και είναι ώραία αυτή ή μετάπτωση από τά γέ-λια στην καλλιτεχνική συγκίνηση.

Στό τέλος ο 'Γάν τραγουδάει τόν «'Εθνικό ύμνο του Κατακλόμ» ένφ τόν συνοδεύουν με καραμοϋ-ζες ειδικές οι γλεντιζέδες χειροκροτήματα ρυθμικά άντηχούν κι' ο κόσμος φεύγει εύχαριστημένος χωρίς νά θυμάται τί σκουτούρες είχε σήμερα και χωρίς νά συλλογιέται τί καινούργιες θαχει αύριο.

A. M.

ια ια

Τά παι δά κια ε χου νε μα τά κια, χε-ρά κια, πο δα ρά κια.

Τά παι δά κια παί ζου νε.

Με τά μα τά κια πα ρα τη ρου νε.

Με τά χε ρά κια παί ζου νε και πιά νου νε.

Με τά χει λά κια μι λου νε, γε λου νε, λέ-νε κα λά λο γά κια.

Με τά πο δα ρά κια πη δου νε και πα-του νε.

'Η κα ρυ διά κά νει κα ρύ δια, ή μη-λιά μη λα, ή κυ δω νιά κυ δώ νια, ή λε μο-νιά λε μό νια, ή συ κιά συ κα, ή ά πι διά ά-πί δια, ή κο λο κυ θιά κο λο κύ θια και ή φα-σου λιά φα σου λια.

οι οι

λα γοι, γά τοι, λύ κοι, λό φοι, κη ποι, κό ποι, φί λαι, μύ λαι, γυ ραι, χοι ραι, τοι χοι.

Οι λα γοι ει ναι ζω η ροι.

Οι γά τοι ει ναι πο νη ροι.
Οι λύ κοι ει ναι θε ριά.
Οι λό φοι ει ναι χα μη λά βουνά.
Οι κη ποι ει ναι ω ρα οι: ε χου νε ω ρα ο-λου λου δια.

Οι φί λαι ει ναι σάν ά δερ φοι.
Οι μύ λαι γυ ρί ζου νε και ά λέ θου νε τό-σι τά ρι.

Οι χοι ροι ει ναι ζω α.
Οι τοι χοι ει ναι χα μη λαι ή ά ψη λαι.
— Ει ναι κα μω μέ νοι ά πό σα νί δια και ξύ λα και άλ λα.

αυ (=αβ)

αύ γδ, αύ γά, σαύ ρα.

Τό που λι κά νει αύ γό.—'Α πό τό αύ γδ γί νε ται ε να που λά κι.

'Η σαύ ρα ει ναι ζω ο.—'Η σαύ ρα ει ναι σά φί δι, μά ε χει πό δια.—Και ή σαύ ρα γεν-νφ αύ γά.

αι (=αδ)

αύ τι, αύ τιά,
δau κί, δau κιά,
καυ κί, ναύ της.

'Εχω δυό αύ τιά.—Με τά αύ τιά άκούω.
'Ο λα γς ε χει με γά λα αύ τιά.—'Α γα-πφ πο λυ τά δau κιά.

'Η χε λώ να ε χει καυ κί.

ευ (=εδ)

εύ κη, ψεύ της,
ψευ τιά.

Εύ κη γο νέ ων ε πα ρε και τά βου να ά νέ βα.

'Ο ψεύ της λέ ει ψέ μα τα.

ει (=εβ)

ά λεύ ρι, ά λευ ρās,
ά λευ ρω μέ νος,